

Arrest

nr. 107 410 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X
5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 28 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing werd genomen ingevolge een regularisatieaanvraag, ingediend door verzoekers op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en luidt als volgt:

“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.760 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkenen legden een arbeidscontract voor bij [H.F.] (A.), d.d. 23.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkenen d.d. 23.08.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van betrokkene zelf d.d. 21.09.2010 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B niet ging (kunnen) worden ingediend binnen de daarvoor voorziene periode. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden,

Betrokkenen vroegen op 05.01.2006 voor de eerste keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd op 01.12.2008 afgesloten met een beslissing van weigering van de: vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen vroegen op 22.12.2008 opnieuw asiel aan, dewelke op 09.01.2009 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van de asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Tot slot vroegen betrokkenen opnieuw asiel aan, ditmaal op 13.08. 2009, Deze werd afgesloten op 06.06.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures — namelijk iets minder dan 2 jaar en 11 maanden voor de eerste, 18 dagen voor de tweede en iets minder dan 1 jaar en 10 maanden voor de laatste—was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 30.11.2009 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 13.08.2009 van betrokkenen op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).”

1.2. Verzoekers vechten met het onderhavige beroep ook twee bijlagen 13quinquies aan, die gelijklopende motieven hebben, meer bepaald :

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [...]

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31 mei 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen .

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Ontvankelijkheid van de vordering in zoverre ze tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is gericht

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota opmerkingen op dat er geen middelen worden aangevoerd tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Ter zitting gaan de verzoekende partijen niet in op deze exceptie.

2.2. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift weliswaar een schending wordt opgeworpen van artikel 8 van het EVRM, maar daarbij wordt verwezen naar *“l'exécution de la décision contestée”* waarmee zij doorheen het verzoekschrift steevast doelen op de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag. Voorts - en in de mate dat al uit deze bewoordingen zou kunnen worden afgeleid dat zij doelen op de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten - dient erop gewezen dat zij niet kunnen worden beschouwd als zijnde beslissingen tot uitvoering van de voormelde beslissing inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Immers, zoals blijkt uit de motivering van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), werden zij genomen ingevolge de arresten tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op het feit dat verzoekers, die uiteraard kennis hadden van de in de nota aangevoerde exceptie, ter zitting niet aantonen dat daar anders over zou moeten worden gedacht, moet worden geoordeeld dat de exceptie gegrond is.

2.3. Het beroep, in zoverre het is ingesteld tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een vierde middelonderdeel stellen zij onder andere dat de integratie vast en zeker een element is dat tot regularisatie kan leiden. Dit werd zelfs door de verwerende partij erkend in haar instructie van 19 juli 2009. Zij motiveert in haar beslissing niets omtrent de integratie van de verzoekende partijen, terwijl zij in 2010 nog een brief verzond waarin werd gesteld : *“l'office des étrangers a constaté que vous résidez en Belgique de manière ininterrompue depuis le 31 mars 2007 et que vous avez introduit ... Vous apportez également les preuves d'un ancrage durable en Belgique”*. *“Hoe kan de verwerende partij in 2010 toegeven dat de verzoekende partijen zijn geïntegreerd in België en vervolgens dit motief niet langer in overweging nemen ?”*, zo vragen de verzoekende partijen zich af. De bestreden beslissing is derhalve niet afdoende gemotiveerd.

3.2. De verwerende partij stelt over dit vierde onderdeel van het middel dat een goede integratie in België en een langdurig verblijf in België een reden kunnen zijn voor regularisatie maar dat het geen verplichting betreft en dat de verzoekende partijen alleszins het tegendeel niet aantonen.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

3.3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen op 1 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend onder het stelsel van de destijds van toepassing zijnde instructie van 19 juli 2009 en dat zij daarbij te kennen gaven dat zij zich onder meer steunden op een hun ononderbroken aanwezigheid in België sedert tenminste 31 maart 2007 en op het feit duurzaam en lokaal verankerd te zijn.

3.3.3. Uit het administratief dossier blijkt verder, zoals de verzoekende partijen terecht stellen, dat met een brief van 23 augustus 2010 zij in kennis werden gesteld van onder meer het volgende :

« Par la présente, je vous communique que l'Office des étrangers a constaté que l'étranger réside en Belgique de manière ininterrompue depuis le 31 mars 2007 et qu'il a introduit entre le 15 septembre 2009 et le 15 décembre 2009 une demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers OU qu'il a complété sa demande d'autorisation de séjour introduite préalablement au 15 septembre 2009. Il apporte également les preuves d'un ancrage durable en Belgique. »

3.3.4. Niet alleen hebben de verzoekende partijen dus in hun aanvraag gewezen op hun integratie, daarenboven heeft de verwerende partij ook erkend dat er sprake is van een verblijf sedert minstens 31 maart 2007 en van een duurzame lokale verankering.

3.3.5. Zoals de verwerende partij terecht in de bestreden beslissing heeft aangehaald, werd de instructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 en zijn de criteria ervan niet meer van toepassing. De verzoekende partijen kunnen zich er dan ook niet meer op beroepen. Echter, dat neemt niet weg dat de verwerende partij - verwerende partij dient immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op de instructies waarvan sprake - zich wel moet uitspreken, in haar beslissing over de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, over de elementen die in deze aanvraag werden aangehaald, zoals in casu het verblijf van de verzoekende partijen en hun integratie (ofte duurzame lokale verankering).

3.3.6. De Raad kan dan ook alleen maar vaststellen dat, door op geen enkele wijze te motiveren omtrent het verblijf en de integratie van de verzoekende partijen, de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, en derhalve is genomen met schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991. De argumentatie van de verwerende partij, met name dat een goede integratie in België en een langdurig verblijf in België een reden kunnen zijn voor regularisatie maar dat het geen verplichting betreft en dat de verzoekende partijen alleszins het tegendeel niet aantonen, is een post-factummotivering, aangezien zij nergens in de bestreden beslissing is terug te vinden. Het vierde onderdeel van het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

3.1. De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

3.2. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Ook hier is er grond om toepassing te maken van het voormelde artikel 36. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing, in zoverre ze is gericht tegen de in artikel 1 vernietigde beslissing, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre ze gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2013.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS